

УДК 378.015.31:79

Ірина ГАВРАН

*кандидат педагогічних наук, доцент кафедри тележурналістики
та майстерності актора
Київського національного університету культури і мистецтв,
м. Київ, Україна
e-mail: Yarynka.77@gmail.com*

АНАЛІЗ ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ТВОРЧОЇ ОСОБИСТОСТІ СТУДЕНТІВ У ГАЛУЗІ АУДІОВІЗУАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА

У статті аналізуються проблеми з формування творчої особистості студентів у галузі аудіовізуального мистецтва. Розкрито значення означеного феномена у підготовці майбутніх фахівців щодо подальшої мистецької діяльності у сфері кіно,-телемистецтва. Акцентується увага важливості творчого процесу спрямованого на самовдосконалення особистості як однієї з основ досягнення вершин творчого потенціалу.

Ключові слова: творчість, творчий розвиток, творча особистість, актор, майбутній фахівець, кіно, -телемистецтво, аудіовізуальне мистецтво, самовдосконалення.

Творчий розвиток особистості за всіх часів розглядався як один з пріоритетних напрямів освіти. Освіта традиційно розуміється як процес навчання і виховання людини відповідно до уявлень конкретного суспільства щодо духовних та моральних цінностей. Оскільки важливим показником таких уявлень завжди було мистецтво, його роль в освіті надзвичайно велика.

Говорячи про творчість, слід сказати, що це далеко не новий предмет дослідження, питання творчості, творчих здібностей, умов розвитку творчої особистості завжди викликало глибокий інтерес мислителів усіх епох культурно-історичного розвитку людства (Платон, Сократ, Ксенофан, Фома Аквінський, А.Шопенгауер, А.Бергсон, Ф.Шеллінг, І.Кант та інш.). У будь-яких філософських системах проблема співвідношення «людина і світ» є найголовнішою «сутнісною» та «космічною» значення людської особистості, що визначається через ствердження її свободи, а свобода може мати сенс тільки тоді, коли вона дає можливість творення.

Про глибокий інтерес до цього предмету можна судити хоча б з йдущого в глиб сторіч незгасимого прагнення створити «теорію творчості», вірніше, з багатократних спроб її побудови. Розвитку творчого потенціалу особистості досліджував значний загал вчених з різних наукових галузей (Г. Айзенк, А. Алейніков, М. Бердяєв, Д. Богоявленська, Г. Буш, Л. Виготський, В. Ленієр, А. Маслоу, Б. Мейлах, В. Моляко, А. Полякова, Я. Пономарьов, В. Рибалко, В. Семиченко, С. Сисоєва, Р. Штейнер, Е. Фромм, Г. Шевченко, Б. Юсов та інші). Педагогіка досліджує шляхи і засоби формування у учнів досвіду творчої діяльності (П. К. Анохін, Г. М. Але-

ксандров, Ф. Я. Байков, В. В. Давидов, О. В. Киричук, Б. І. Кортяєв, В. О. Крутецький, І. Я. Лернер, М. І. Махмутова).

Отже, головна стратегічна мета нашого дослідження полягає у висвітленні актуальності і важливості проблеми формування творчої особистості студентів, а саме: майбутніх акторів кіно, від вирішення якої залежить творчий розвиток професійних якостей та здібностей, як однієї з основ досягнення вершин творчого потенціалу майбутніх фахівців у сфері кіно,-телемистецтва.

Якщо підходити до акторської професії як системи життєвих цінностей, можна уявити професійне самовизначення як процес, що розвивається, і в якому особистість протягом професійного шляху визначає свою позицію відносно цінностей. Образ професії, який починає формуватися на етапі первинного вибору, стає частиною цілісного уявлення особистості про світ, її майбутнє життя. Сама особистість, входячи у світ професії, визначає себе не тільки як суб'єкта професійної діяльності, а й як суб'єкта своєї життєдіяльності. Як підкреслює С. Максимець, той бік професії, що уявляється особистістю як найбільш суб'єктивно значущий, стає ядром організації всього способу життя людини. Тому весь простір варіантів вибору визначається системою особистісно-значущих цінностей, через які особистість приймає дану професію як «свою». У процесі професійного становлення майбутнього актора ці цінності перевіряються, доповнюються, набувають особистісного смислу, а сама особистість набуває образу представника даної професії.

Мистецька галузь покликана розвивати в особистості кращі людські якості, вона може стати

джерелом пізнання та досягнення кращих духовних надбань людства, тому, на всіх рівнях неперервної освіти повинні створюватися умови для розвитку інтелекту і творчих якостей особистості, підготовки її до професійної діяльності, самостійної взаємодії з динамічним світом. Але у вирішенні цієї проблеми є багато труднощів, по-перше, здатність людини до творчості не характеризується якоюсь певною здібністю (виключаємо тут випадки прояву яскравої обдарованості, а саме: музичної, художньої тощо). Це інтегративна якість особистості, яка відображає її особливу внутрішню структуру: спрямованість, певні психічні процеси, характерологічні якості, уміння, природжене і набуте виступає тут у діалектичній єдності і нерозривному зв'язку [2].

На формування творчої особистості студентів, як майбутніх акторів кіно, впливає багато чинників, особливе місце серед яких посідають зміст навчально-виховного процесу, форми організації, методи і прийоми навчання. Науковець С. Сисоева погоджується з тим, що творча особистість – це індивід, який володіє високим рівнем знань, має потяг до нового, оригінального та «має за мету досягнення нової якості» [7, 26]. Визначення творчої особистості, її структури, характеризується великою варіантністю, яка зумовлюється тим, що творча особистість є категорією теорії особистості, теорії діяльності, теорією творчості. А отже, творча особистість студента відіграє важливу роль у процесі розвитку різноманітних творчих здібностей «з високим ступенем розвиненості мотивів, характерологічних особливостей і творчих умінь, що сприяють успішній творчій педагогічній діяльності, і яка, внаслідок спеціальної професійної підготовки та постійного самовдосконалення набуває знань, умінь і навичок педагогічної праці, оволодіває уміннями формування творчої особистості студента у навчально-виховному процесі» [7, 26]. Самовдосконалення, як відомо, завжди пов'язується із усвідомленням необхідності здійснювати успішну діяльність в інтересах суспільства. А останнє потребує вироблення проекту щодо розвитку творчого потенціалу, чітко визначення її усвідомлення цілей самовдосконалення [2].

Процес самовдосконалення обґрунтовують О. М. Орлов, Г. І. Хозяїнов [4], та розглядається вченими як одна з основ досягнення вершин творчого потенціалу. Цілями самовдосконалення вважаються: прагнення до гармонії власних рис; досягнення згоди із самим собою; досягнення гармонії з навколишнім світом; ліквідація поганих звичок; контроль своїх потреб; розвиток здібностей; оволодіння саногенним мисленням; сходжен-

ня до індивідуальності. Деталізуємо окремі з них: безперечно, провідним є вміння здійснювати аналіз власних рис, визначати, яка з них перебуває у початковому стані, а яка надмірно розвинена, що може деформувати характер і виявляти себе в поведінці. Тому, слід систематично замислюватися і при потребі коректувати їх та прагнути до гармонізації власних рис. Велика місія належить досягненню злагоди з самим собою, адже це потребує прийняття самого себе таким, який я є, та виробити в собі терпимість до змін з наступною корекцією в Я – концепції окремих положень.

Можна диференціювати окремі, часто достатньо суперечливі характеристики емоційної сфери творчих особистостей: підвищену чутливість (Р. Кеттел), імпульсивність (Ф. Баррон), високий енергетичний рівень, підвищену сприйнятливність (К. Текекс), неповторне поєднання деяких акцентуованих рис особистості (Л. Б. Єрмолаєва-Томіна), відхилення від шаблону у поведінці, впертість (У. В. Кала), емоційну забарвленість кремких процесів, емоційне ставлення, вплив почуттів на суб'єктивне оцінювання, емоційне занурення у діяльність (В. О. Моляко), емоційну сенситивність та лабільність (ригідність), високий рівень емоційної збудливості (В. М. Козленко) [2].

Доцільно зазначити, що серед чинників, які впливають на формування творчої особистості студентів, вагоме місце належить кіно-телемистецтву, яке проявляється у розвитку естетичних почуттів, образного мислення, тонкого відчуття світу тощо. Виховання можливості щодо розвитку творчої особистості в галузі аудіовізуального мистецтва надзвичайно великі, а отже, його вплив буде ефективним лише в тому раз, коли особистість буде мати певний рівень духовної та етичної культури, досвіду спілкування з мистецькими художніми творами. Інакше найпрекрасніші зразки творів аудіовізуального мистецтва можуть залишитися незрозумілими та недоступними для неї. Адже диференціація переживань у сфері мистецтва розкривається завдяки чуттєвим реакціям на художній твір – стан, настрій, емоції, почуття. Стан і настрої – найпростіші форми переживання мистецтва, в яких чітко не виявлено особистісне ставлення до предмета збудження реакції, не усвідомлено причину його дії. Ці фізіологічні форми належать до елементарних відчуттів, а не художніх переживань. А емоції та почуття, як психічний акт, народжуються тоді, коли у свідомості виникає образ, який оцінюється суб'єктом з особистісної точки зору. Емоційні та почуттєві форми виникають як осмислене ставлення до джерела художньої інформації. За Г.Х. Шингаровим, пережити почуття – означає усвідомити причину, що зумовила

його, співвіднести ці почуття з зовнішнім світом, вмістити у реальні взаємовідносини предметів [10, 93].

Доцільно зауважити, що характер емоційних реакцій відповідно до задуму автора спрямовує структура самого твору, та оскільки кожній особистості притаманні індивідуально-психологічні особливості, в її уяві створюється власний суб'єктивно-забарвлений варіант художнього образу. У такий спосіб твір мистецтва викликає у людини потрібні емоції і водночас «приспосовує» до неї художній смисл, тобто втілює авторську ідею в особистісну структуру сприймаючого [6, 67].

Слід зауважити, що актор – це дійова особа кіно та телеекрану, яка є співторцем кіно та телевізійних проєктів. Мета відповідного вищого навчального закладу допомогти майбутньому фахівцю оволодіти сценічною теорією та практикою, методом роботи над роллю – (увага, уява, почуття правди і віри, пластична виразність, органічна поведінка на сцені, перед камерою), вмінням виконувати на сцені та кіно площадці органічні дії «в запропонованих обставинах», оволодіти вмінням органічно діяти у різноманітних стилях та жанрах кіно та телебачення. Актор кіно повинен володіти і поєднувати найактуальніші техніки, бути готовим практично до будь-якої ролі в кіно та ТБ.

Основні принципи гри на сцені і перед камерами однакові, але все-таки робота на знімальному майданчику вимагає спеціальної підготовки, оскільки має свою специфіку. Хоча театральні актори і прагнуть до достовірності на сцені, вимоги плівки до реалістичної гри у багато разів вищі. Необхідно навчитися керувати своїм тілом, голосом і емоціями, правильно розрахувати сцену, правильно вести себе у кадрі [1; 2]. Також, слід мати добру фізичну та психічну підготовку, оскільки робоча зміна в сучасному кіновиробництві понад дванадцять годин. При цьому, зйомки серіалів практично не передбачають вихідних. Тому програма професійної підготовки майбутнього актора кіно та телебачення допоможе студентам придбати базові навички акторської майстерності з урахуванням специфіки кіно. З цього приводу слід сказати, що студенти повинні навчитися працювати в нетрадиційній манері, яка більше відповідає вимогам кіно і телебачення, «не боятися камери». Вони повинні навчитися розуміти вимоги кінорежисера і всю специфіку знімального процесу; освоїти мову кіно, яку необхідно знати кожному учаснику кіноіндустрії; зрозуміти як «працює кіно»: рух камер, освітлення, поведінка у кадрі.

Але, відправними точки професії залишаються освоєння методів роботи за Лесем Курбасом,

М. Чеховим, а саме: робота на сцені та мистецтво монологу. В основі програми лежить принцип: «від свідомого оволодіння артистичною технікою до підсвідомого користування». Основні елементи, що розвивають апарат актора: увага, сценічне спілкування, уява і фантазія, емоційна пам'ять, почуття правди і віра, сприйняття, освоєння пропонуванних обставин. Практичні заняття в перший рік навчання включають в себе: тренінг; вправи на пам'ять фізичних дій; етюди-спостереження на різні теми (тварини, предмети і т. п.); етюди на органічне мовчання; етюди на професійні навички; етюди на подію; етюди на створення атмосфери; етюди на фантазію; невеличкі сцени за уривками з прозових творів, в яких докладно виписані внутрішні монологи персонажів (2-й семестр, за умови, що студенти добре опанували відповідний матеріал зі сценічної мови). Протягом року проводяться покази самостійних ролей [1; 2].

Головним завданням другого року навчання є вміння діяти в обставинах запропонованих автором. Робота повинна бути спрямована на освоєння елементів втілення. Другий рік повинен стати серйозною школою всебічного дослідження драматургічного матеріалу ролі, враховуючи особливості стилю твору, мови автора. Практичні заняття включають в себе роботу над уривками з прози та драматургічних творів. Перехід до авторського тексту – це новий етап, пов'язаний з оволодінням технікою словесної взаємодії. Аналіз сценічного матеріалу: послідовний дієвий ряд, події, головна подія; сценічна дія: логіка, послідовність; доцільність; наскрізна дія; природа конфлікту; завдання, надзавдання; виправдання завдань; виразні засоби в досягненні цілей; атмосфера; жанр; художній образ; внутрішня і зовнішня характерність, перевтілення; природа ансамблевого творчості. На другому році навчання студенти повинні відтворити логіку боротьби в сценічній події і виконувати щиро дії, без яких ця подія не може здійснюватися. Починаючи, з третього року основу викладання майстерності актора складає робота над роллю у виставі. Початковий етап – підготовка актів з п'єс або одноактівок. При підборі навчального репертуару важливо враховувати необхідність послідовного освоєння студентами різних драматичних жанрів.

Головне завдання третього курсу – навчитися діяти в образі. Підвищується значення самостійної роботи студента над роллю – вивчення драматургічного матеріалу, створення біографії образу, робота над текстом, обробка окремих шматків ролі (за вказівкою педагога). Четвертий рік навчання присвячується підготовці та випуску дипломних вистав; зйомкам дипломних вистав та

короткометражних учбових фільмів і кліпів за оригінальними сценаріями. Цей рік є перехідним етапом до професійної творчої роботи в кіно, театрі, телебаченні. Уміння діяти в образі на кіно та телевізійній площадці, володіти увагою глядачів, почуття відповідальності за проведення зйомки або телепрограми – це основні завдання, що постають перед студентами на завершальних етапах навчання [1; 2].

Доцільно сказати, що суттєвим елементом виховання майбутнього актора кіно є постійна участь в студентських роботах майбутніх кінорежисерів, операторів, звукорежисерів, фотографів та виробничі практики на кіностудіях та телебаченні. Курс органічно пов'язаний з такими фаховими дисциплінами як «Майстерність актора», «Сценічний рух та фехтування», «Робота актора в кіно,-телемюзиклі», «Сценічна мова», «Екранне мовлення», «Дублювання», «Робота актора на площадці», «Хореографія», «Вокал», «Грим», «Робота актора на радіо» тощо.

Слід зазначити, що пізнання акторського мистецтва – процес складний, багатогранний і глибоко індивідуалізований, що вимагає від кожного суб'єкта розуміння і відтворення у свідомості реально існуючих фактів, а також передбачає і суб'єктивні, інтуїтивні реакції, індивідуальне обмірковування та відчуття. Як зазначала О. Рудницька, у мистецько-пізнавальному процесі взаємодіють дві сторони: об'єктивна і суб'єктивна. Перша – спрямована на ознайомлення з матеріальною основою втілення художнього задуму, тобто формальною організацією твору, його структурною композицією, засобами виразності. Друга, є досягненням духовної, ідеальної складової художнього образу, яку не розкривають його зовнішні параметри. Вона виникає у свідомості кожної особистості як результат отриманих суб'єктивних вражень від мистецтва і конкретизується у змінах настрою, почуттів, уявлень, асоціацій [6, 26]. Автор наголошувала на особистісних аспектах пізнання мистецтва, що на її думку «уможливорює досягнення гармонії у відносинах між індивідом і соціальною сферою життя» і забезпечується трьома напрямками навчального процесу: пізнанням предметного світу, культурою спілкування, потребою в самоосвіті [7, 27].

Також, слід зазначити, що для будь-якого прояву творчості необхідним є вияв креативних особливостей студента, що розвиваються у творчому навчальному процесі. Непридатність типових прийомів спільної творчої діяльності у різноманітних професійних ситуаціях об'єктивно стимулює його до нових проявів творчості: «Суспільству сьогодні потрібен спеціаліст, який не

тільки має функціональну готовність, але й сформований як творча особистість» [8, 12]. Дослідники роблять різні акценти на складових творчості. Відповідно, сутність творчої діяльності визначають як функціонування одного з аспектів інтелекту, як несвідомий процес, як одну зі стадій розв'язання задачі, як асоціативний процес. А від так, у контексті теорії особистісних рис виникла модель творчості Гілфорда: для творчості необхідний дивергентний стиль мислення (вперше описаний Гілфордом), що складається з таких властивостей, як швидкість та оригінальність (здатність продукувати незвичні, віддалені асоціації), гнучкість (здатність виявляти основні та нові властивості об'єкта і запропонувати нові способи їх використання) та складність (здатність продукувати різноманітні ідеї в нерегламентованій ситуації) (Guilford, 1956).

Так Ф. Баррон вважає, що центральним моментом творчості є процес уяви і символізації, який слід розглядати як критерій креативності; він дає визначення креативності «як внутрішнього процесу, що спонтанно продовжується в дії». Дослідник стверджує, що з цієї точки зору відсутність продукту не говорить про відсутність творчості як процесу. Р. Стейнберг підкреслює важливість здатності до створення продуктивних метафор. С. Медник постулює, що в основі креативності лежить здатність виходити за рамки стереотипних асоціацій і працювати з широким полем асоціацій.

Підбиваючи підсумки досліджень у сфері вивчення креативності Ф. Баррон, Д. Гарінктон, зробили такі узагальнення: креативність – це здатність адаптивно реагувати на необхідність нових підходів і продуктів. Ця здатність допомагає також усвідомлювати нове в бутті, хоча сам процес може бути як свідомим, так і несвідомим. Створення нового творчого продукту багато в чому залежить від особистості творця і сили його внутрішньої мотивації. Специфічними властивостями творчого процесу, продукту та особистості є їх оригінальність, адекватність завдання, спроможність і ще одна здатність, яка може бути названою придатністю (естетичною) – оптимальною формою, правильною і оригінальною в даний момент [5, 407].

На думку Б.Теплова, креативність розвивається у процесі творчої діяльності, з'єднується з її провідними мотивами, виявляється як прагнення до самого процесу творчості, духовного поступу, самовираження та самоствердження. Креативна особистість – це така особистість, яка має відповідні внутрішні передумови (особистісні утворення, нейрофізичні задатки, специфіку когнітивної сфери тощо), що забезпечують її творчу активність,

тобто не стимульовану ззовні пошукову та перетворювальну діяльність. Креативність – це сукупність тих властивостей психіки, які забезпечують продуктивні перетворення у діяльності особистості.

Науковці (В. Андреев, Д. Богоявленська, Н. Кузьміна, І. Соколова, С. Сисоєва та ін.) погоджуються з тим, що творча особистість – це індивід, який володіє високим рівнем знань, має потяг до нового, оригінального та «має за мету досягнення нової якості» [9, 26]. Визначення творчої особистості, її структури, характеризується великою варіантністю, яка зумовлюється тим, що творча особистість є категорією теорії особистості, теорії діяльності, теорією творчості.

Узагальнюючи викладене вище, слід сказати, що творча діяльність актора кіно – це природна форма самовираження особистості, виявлення її індивідуальності. Під творчістю розуміють діяльність, результатом якої є створення нового, неповторного, оригінального. Так, Л. Виготський зазначав, що творчість має місце не лише там, де створюється щось абсолютно нове, а й там, де людина вносить своє розуміння, щось по своєму відтворене [3]. Акт творчості завжди означає пошук цілком самостійного шляху досягнення бажаної мети. Отже, творчість є вищою формою активності особистості майбутнього актора кіно. Її завданням має бути розвиток інтересів, уявлень, образного мислення, емоційності, вільного володіння мовою мистецтва як засобом вираження свого особистого ставлення до тих чи інших явищ життя. Окрім того, творчий розвиток слід розглядати

як процес, що передбачає тісний взаємозв'язок між сприйняттям і діяльністю. Особистість, що сприймає твір мистецтва, має сама в певному розумінні, стати творцем. Завдання майбутнього актора кіно полягає в тому, щоб, по-перше, вчасно помітити та розвивати художньо-творчі риси власної особистості, по-друге, зосередити увагу на їх вихованні та розвитку, по-третє, запобігти їхньому згасанню.

Узагальнюючи викладене вище, доцільно зазначити, що творчість – звичайно різнобічне поняття, по-перше, це розумова практична діяльність, результатом якої є побудова оригінальних неповторних цінностей та перетворення матеріального світу і духовної культури; по-друге, це діяльність людини, що перетворює природний та соціальний світ в співвідношенні з її потребами, на основі об'єктивних законів діяльності. Особливість акторського мистецтва у сфері кіно, телемистецтва, як і освіти в інших видах мистецтв, визначається тим, що воно базується не тільки на наукових знаннях, як у більшості інших сфер, а на безпосередній передачі досвіду, вмінь від майстра до учня і не тільки на інтелектуальному, а й на чуттєвому, духовному рівні.

Отже, розвиток творчої особистості студентів є однією з головних визначень професійної суттєвості, а саме: спроможності до продуктивної творчої діяльності майбутніх фахівців у сфері кіно, телемистецтва, що підкреслюється власною творчістю і своєрідністю та є стрижневим компонентом однієї з основ досягнення вершин власного творчого потенціалу.

Список використаних джерел

1. Балабан О. І. Театральна справа та мистецька освіта в період соціокультурних трансформацій: стратегії розвитку / Олександр Балабан. – Х. ХДАДМ: Традиції та новації у вищій архітектурно-художній освіті. Зб. наук. пр., випуск № 2. Х. ХДАТМ, 2012. – С. 138-144.
2. Гавран І. А. Формування творчої особистості майбутніх акторів кіно. / Ірина Гавран. – Науковий вісник Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського, 2017. – С. 18-23.
3. Выготский Л. С. Психология развития как феномен культуры. /Избран. Психол. Труды. / под ред. М. Г. Ярошевского. М., Воронеж, 1996. – 512 с.
4. Деркач А. А., В. Г. Зазыкин. Профессионализм деятельности в особых экстремальных условиях. М.: РАГС, 1998. – 178 с.
5. Копець Л. В. Психологія особистості: Навч. посіб. Для студ. Вищ. Навч. закл. – 2-ге вид. К.: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008. – 458 с.
6. Рудницька О. П. Педагогіка: загальна та мистецька: Навчальний посібник. Тернопіль: навчальна книга – Богдан, 2005. – 360 с.
7. Рудницька О. П. Музика і культура особистості: проблеми сучасної педагогічної освіти: навч. посіб. К.: ІЗМН, 1998. – 248 с.
8. Сисоєва С., Соколова І. Нариси з історії розвитку педагогічної думки: навч. посіб. для студ. Вищ. навч. закл. К.: Центр навчальної літератури, 2003. – 307 с.
9. Сисоєва С. О. Основи педагогічної творчості: підруч. для студ. вищ. навч. закл. К.: Міленіум, 2006. – 346 с.
10. Шингаров Г. Х. Эмоции и чувства как формы отражения действительности. Москва, 1973. – С. 93.

References

1. Balaban O. I. (2012). Teatralna sprava ta mystetska osvita v period sotsiokulturnykh transformatsii: stratehii rozvytku. / Oleksandr Balaban. – Kh. KhDADM: Tradytzii ta novatsii u vyshchii arkhitekturno-khudozhnii osviti. Zb. nauk. pr., vypusk № 2. Kh. KhDATM, [In Ukrainian].

2. Havran I. A. (2017). Formuvannia tvorchoi osobystosti maibutnikh aktoriv kino./ Iryna Havran. – Naukovi visnyk Pivdenoukrajinskoho natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni K. D. Ushynskoho. – Vypusk 1 (114). Serii: pedahohika. Odesa: NPU imeni K. D. Ushynskoho, [In Ukrainian].
3. Выhotskiy L. S. (1996). Psykholohiya razvytyia kak fenomen kul'tury. /Yzbran. Psykhol. Trudy. / pod red. M. H. Yaroshevskoho. M., Voronezh, 512 [In Russian].
4. Derkach A. A., V. H. Zazykyn. (1998). Professyonalizm deiatelnosti v osobikh ekstremalnykh usloviakh. M.: RAHS, 178 [In Ukrainian].
5. Kopets L. V. (2008) Psykholohiia osobystosti: Navch. posib. Dlia stud. Vyshch. Navch. zakl. – 2-he vyd. K.:Vyd. dim «Kyievo-Mohylianska akademiia», 458 [In Ukrainian].
6. Rudnytska O. P. (2005). Pedahohyka: zahalna ta mystetska: Navchalnyi posibnyk. Ternopil: navchalna knyha – Bohdan, 360 [In Ukrainian].
7. Rudnytska O. P. (1998). Muzyka i kultura osobystosti: problemy suchasnoi pedahohichnoi osvity: navch. posib. K.: IZMN, 248 [In Ukrainian].
8. Sysoieva S., Sokolova I. (2003). Narysy z istorii rozvytku pedahohichnoi dumky: navch. posib. dlia stud. Vyshch. navch. zakl. K.: Tsentri navchalnoi literatury, 307 [In Ukrainian].
9. Sysoieva S. O. (2006). Osnovy pedahohichnoi tvorchosti: pidruch. dlia stud. vyshch. navch. zakl. K.: Milenium, 346 [In Ukrainian].
10. Shynharov H. Kh. (1973). Emotsyy u chuvstva kak formy otrazheniya deistvytel'nosti. Moskva, 93 [In Russian].

Гавран І. А. Аналіз проблеми формування творчої особистості студентів у області аудіовізуального мистецтва

В представленній статті аналізуються проблеми формування творчої особистості студентів в процесі навчання в області аудіовізуального мистецтва. Розкривається термінологічне значення даної дефініції для підготовки майбутніх фахівців до подальшої творчої діяльності в сфері кіно-телеіскусства. Акцентується увага на важливість творчого процесу, направленої на самоусовершенствование особистості як однієї з основ досягнення вершини творчого потенціала.

Ключевые слова: творчество, творческое развитие, творческая личность, актер, будущий специалист, искусство, кино-телеискусство, аудиовизуальное искусство, самоусовершенствование.

Gavran I. Analysis of the problem of the formation of the creative personality of students in the field of audiovisual art

Creativity is, of course, a versatile concept, firstly, it is a mental practical activity, the result of which is the construction of original unique values and the transformation of the material world and spiritual culture; and secondly, it is human activity that transforms the natural and social world in relation to its needs, on the basis of objective laws of activity.

The creative process can be sublisted on the stage: emergence of a creative situation, the evidential stage and the stage of completion. At each of these stages, you need to identify your special qualities and attributes. In particular, in the first stage – a sense of novelty, sensitivity to contradictions, a tendency to creative doubt; the second stage is characterized by the display of activity, creative imagination, a sense of beauty, an unusual process of thinking, emotional excitement, the ability to find analogies. At the third stage, self-criticism, an attempt to bring the matter to an end, the validity of the results of creativity, a sufficient level of knowledge, skills, skills is revealed.

Based on these core aspects, we can identify the main tasks that will reveal the proposed article, namely: analysis of the problem of forming the creative personality of students in the field of audiovisual art; Disclosure of the significance of this phenomenon in the preparation of future specialists for further artistic activity in the field of cinema and television art; focusing attention on the importance of the creative process aimed at self-improvement of the individual as one of the foundations of achieving the peaks of creative potential.

Keywords: creative development, creative personality, actor, future specialist, cinema, television art, audiovisual art, self-improvement.

Стаття надійшла до редколегії 03.05.2018